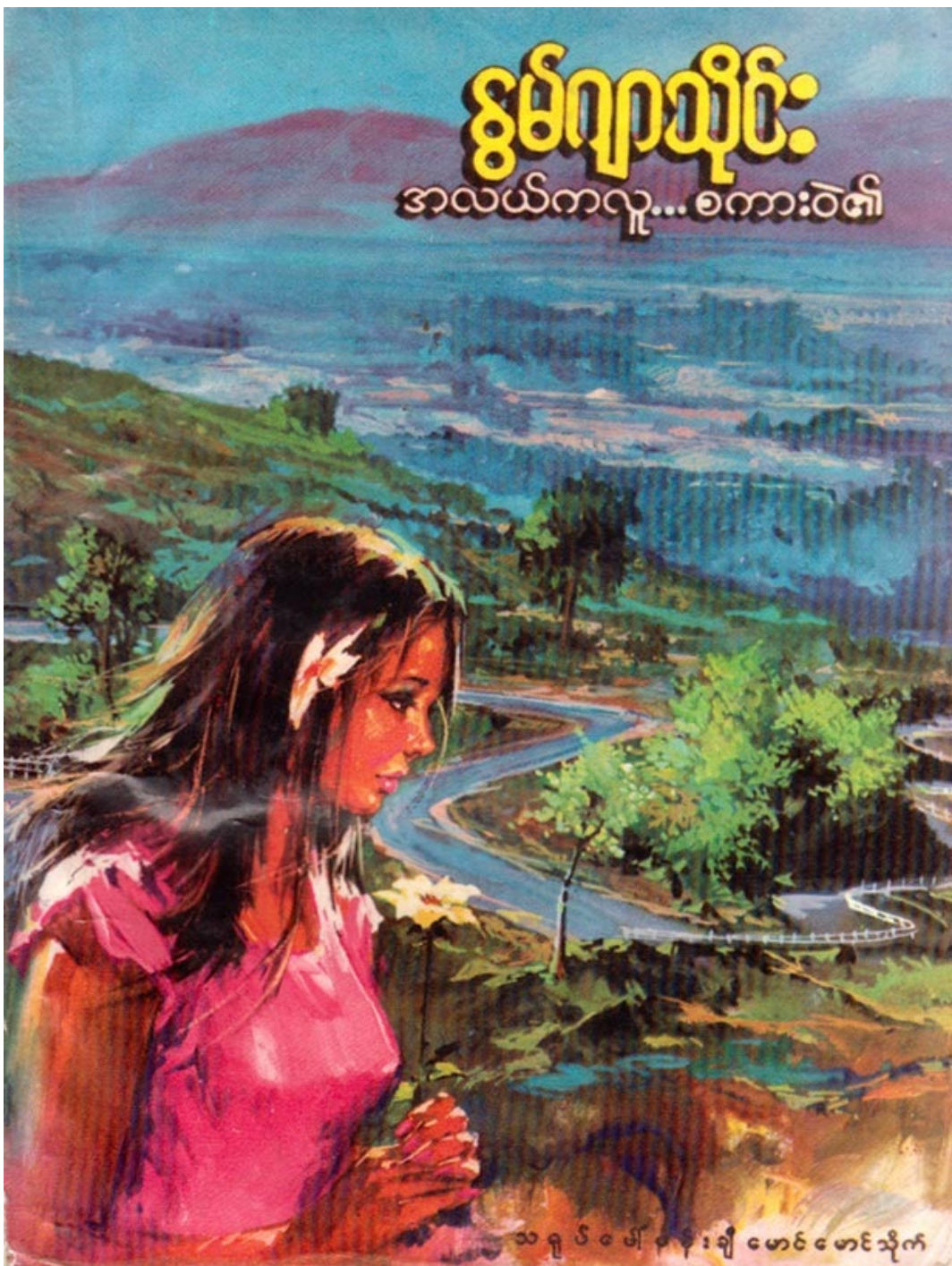

မွမ်ဂျာသိုင်း

အလယ်ကလူ... စကားဝါ၏

သ ရှင် ဝမ်း စ နိုး ချို မောင် မောင် သိုက်

စာရေးသူ၏ အမှာ

စာဖတ်သူများအားလုံးကို

ရိုသေလေးစားစွာ ပန်ကြားပါရစေ....

ဤနေရာမှနေ၍ ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်စကား အနည်းငယ် ပြောကြားခွင့် ပြုပါရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ပထမ ပြောကြားရမည့် စကားမှာ ဤဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။

"အားလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ" ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သာသီသလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအာသီသမှာ ကျွန်တော် အလွန်ခင်တွယ်သော ဒေသများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည့် ကလော၊ တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယစသော ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း တစ်ဝိုက်ကို အခြေခံသည့် ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ရေးသားလိုသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆန္ဒမှာ စာရေးသက်တစ်လျှောက် ဖြစ်ပေါ်လေ့ ရှိသည့် ဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်ပေါက်သော ဆန္ဒဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် စာရေးသားသည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ဆန္ဒလေးများ အမြဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်သော ဆန္ဒ၊ ဒေသနှင့် ပတ်သက်သော ဆန္ဒ၊ ခံစားမှုနှင့် ပတ်သက်သော ဆန္ဒ စသဖြင့် ဆန္ဒတစ်မျိုး နှစ်မျိုး (သို့မဟုတ်) သုံးမျိုး စသည်ဖြင့် ကွဲပြားတတ်ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ခံစားမှုဆန္ဒများမှာ ဝတ္ထုတိုင်းလိုလို ငြိမ်တွယ် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာမို့ ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာ မရှိပါ။

ဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ မူ ကျွန်တော်များ ရေးချင်လွန်းအားကြီးသော ဆန္ဒက တစ်ဖက်၊ ရေးရန် မဝံ့ရဲသော စိတ်ကတစ်ဖက် အမြဲ ဒွိဟဖြစ်ရပါသည်။

ရေးရန် မဝံ့သော ရွံ့စိတ်တွင် ပထမအချက် - ကျွန်တော် ဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးချင်လာလျှင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် စသည်တို့ကို ခေါင်းထဲတွင် သိပ်မစဉ်းစားမိတော့ပါ။ (အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ယနေ့ထက်ထိ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကို ဦးစားပေး စဉ်းစားသော ဝတ္ထုမျိုး တစ်ပုဒ်မျှ မရေးဖူးသေးဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။)

ဒေသတစ်ခုကို ရေးတော့မည် ဆိုလျှင် ပထမဆုံး ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည် ဖြစ်စေ၊ မရောက်ဖူးသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ငြိတွယ်သော ထိုဒေသတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပါသည်။ ထိုနောက် ထိုဒေသကို ကျွန်တော် သွားပါသည်။ သို့မဟုတ် သွားခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်မိသရွေ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါသည်။

ထိုနောက် ကြုံခဲ့သည်၊ သို့မဟုတ် ကြုံဖူးသည်များကို အရင်းအတိုင်းနီးပါး ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြနိုင်ရန် အားထုတ်ပါသည်။ ဤကား ကျွန်တော် စာရေးသည့်ပုံစံ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် `ရက်ရွေးမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်' တွင် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ မေမြို့တစ်ဝိုက်ကို လည်းကောင်း၊ `အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်' တွင် ပြည်တစ်ဝိုက်ကိုလည်းကောင်း၊ `တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ' တွင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ ဖန်တီးကြည့်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ရန် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပြခြင်းထက် ကိုယ်ဖြစ်ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက်လေးများအား တစ်စုံတစ်ရာသော အမြင်တစ်ရပ်ရပ် ထုတ်ယူကြည့်ရှု၍ ထိုအမြင်ဖြင့် အရင်းအတိုင်း ပြန်လည်ရေးဖွဲ့ခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်ပါသည်။

တောင်းပါပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း

လေရှည်သွားပါပြီ...

မူလပြောလိုရင်းကို ပြန်ကောက်ပါက...

ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းတစ်ဝိုက်ကို အခြေခံ၍
ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ရန် ကြံစည်ပါသည်။

ဤဒေသမှာ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကပင် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်
ရောက်ဖူး၍ ၊ တစ်ခေါက်လျှင် တစ်လနီးပါး ကြာခဲ့ဖူးရာ အလွယ်တကူ ရေးနိုင်မည်
အထင်ရှိခဲ့၏ ။

သို့သော် တကယ်ရေးသားသောအခါ ဇာတ်လမ်း၏ ပထမဝါကျ
ရေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲ စပေါ်တော့၏ ။ ကျွန်တော်
ရောက်ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံကို ပြန်စဉ်းစားသောအခါတွင်လည်း ယောင်ဝါးဝါးသာ
ပေါ်လာတော့၏ ။

ထို့ကြောင့် ယခု ဇာတ်လမ်းထဲက အတိုင်းပင် သင်္ကြန်အကြိုရက်
မတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် အားချင်းထ၍ ခရီးထွက်ခဲ့ရ၏ ။

ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိသော ခရီးဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲမျိုးစုံ ကြုံရပါသည်။
သို့သော် ထိုဒေသသို့ ရောက်သောအခါ ဒေသခံများ၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီ မ၊စမှုဖြင့်
သွားရေးလာရေးကအစ အတော်လေး အဆင်ပြေခဲ့ရပါသည်။

ပြန်လာသောအခါ မူလစဉ်းစားထားသော ဇာတ်လမ်းသည်
ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါ။ ယခု စာဖတ်သူ ဖတ်ရှုပြီးသော
အကြောင်းအရာလေးက ကျွန်တော့်ရင်နှင့် ငြိ၍ ပါလာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် `အလယ်ကလူ...?` ကို ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် `အလယ်ကလူ...?` နှင့်ပတ်သက်သော
အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ....

ရွှေညောင်နေ... ညောင်ရွှေမြို့နယ် အားကစားမှူး ဦးမင်းသွင် ဒေါ်ဥမ္မာ၊
ရွှေညောင် ခလရ (၉၄) မှ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင်ကြည်နှင့် အန်တီ
ဒေါ်တင်တင်အေး၊ ဆရာမျိုးမြင့်နှင့် အဖွဲ့၊ တောင်ကြီးပြည်နယ် စီမံကိန်းနှင့်
ဦးစီးရုံးမှ ကိုစောမြသိန်း (ကိုဆန်နီ)နှင့် မသက်သက်မြင့် (မသက်)
တောင်ကြီးမြို့နယ် စာရင်းရုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဟဲဟိုး အမှတ်(၁၈)၊ ခြေမြန်တပ်ရင်းမှ
တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ညောင်ရွှေဈေးလမ်းမှ ကိုညိုဝင်းနှင့်
မထားထား။

ထို့နောက်... မမ

စသည်တို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ပင်းတယမြို့ ကျောက်ဆင်တောင်တွင် ဘုရားသမိုင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြသော ဦးပဉ္စင်း ဦးကေလာသ၊ ဦးသာဂရနှင့်
ဦးနရိန္ဒတို့အားလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏ စာအုပ်ကို စာဖတ်သူများထံ

အမြန်ဆုံးရောက်ရှိရေးနှင့် သေသပ်လှပစွာ ရောက်ရှိရေး၊ အမှားအယွင်း
နည်းပါးရေး စသည်တို့အတွက် အထူးဂရုပြု ဆောင်ရွက်ပေးသည့် ရွှေသမင်
စာပေတိုက်မှ အစ်ကို ကိုအောင် (ဆရာမြက်ရိုင်း)၊ အစ်မ မမြမြဝင်း (ဆရာမ
မြကေသီ - မဟာဝိဇ္ဇာ) နှင့် သတ်ပုံသတ်ညွှန်းမှစ၍ ပြင်ဆင်ကြီးကြပ်ပေးသော
ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်၊ ဆရာ သမိန်သောင်း၊ ဆရာ ဦးမောင်မောင်စိုး၊
ကိုတင်အောင် အစရှိသော ပညာ့ဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း
ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် အဖက်ဖက်မှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြသည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ

မိဘဆရာသမားများနှင့် စာပေဆိုင်ရာ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်း၊ ကာယလုပ်သား၊
ဉာဏလုပ်သား အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင်... ဤမျှရှည်လျားသော ကျေးဇူးတင်လွှာကို တပင်တပန်း

ဖတ်ရှုပေးသည့် စာဖတ်သူများ၊ ကျွန်တော့်စာများကို ညှာတာယုယစွာ

ဖတ်ရှုအားပေးသော စာဖတ်ပရိသတ်များအားလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

အားလုံး၏ မေတ္တာကို အလေးအနက် ခံယူ၍ ...

ကျွန်တော် ထာဝရ ကြိုးစားပါဦးမည်....

နွမ်ဂျာ

*

အလယ်ကလူ စကားပဲ၏ ၊

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး (ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး) ကို စိတ်ကောက် အထင်လွဲမှားမှုနဲ့ သူ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ထွက်ခဲ့တဲ့ ခရီးက တောင်ကြီးသို့...။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် အကြိုတစ်ရက်မှာပေါ့။

တောင်ကြီးမှ မိဘများနှင့် သိခဲ့ကြသော လူရင်းမိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာ တည်းခိုရင်း ထိုအိမ်ရှင်ရဲ့ သမီး အေးမမနိုင်ဆိုတဲ့ မမနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီး တောင်ကြီးမြို့တစ်ခွင် အင်းလေး၊ ပင်းတယတို့ကို လည်ပတ်နေခဲ့ကြတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အေးမမကို နည်းနည်းကတည်းက ကြိတ်ပိုးခဲ့သော ကိုစောဦးဆိုတဲ့ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်နဲ့ ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ရင်း သေနတ်မှန်၍ ဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့တယ်။

ဆေးရုံ တက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ရန်ကုန်မှ သူ့မိဘများနဲ့ အတူ သူ ချစ်ခဲ့သော နွယ်မွန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါ လိုက်ပါလာခဲ့တော့...

ရန်နိုင်ဒွေးဘဝ အေမမနဲ့ နွယ်မွန်ကြားမှာ...

"ဒီကစပြီး တောက်လျှောက် အတက်ချည်းပဲဗျ"

ကားဆရာက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်၍ ပြုံးရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် တအံ့တဩနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ကားလမ်းမ၏ ညာဘက်ဘေးတွင် ဆိုင်းဘုတ်ဝါလေးတစ်ခု...

နန်းပန်တက်

ပင်လယ်ရေပြင်မှ အမြင့်ပေ - ၁၁၆၅

အတွေ့အကြုံသစ် စပြီဟု သိလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွား၏ ။ ထွက်လာခဲ့သော ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရသည့် အမြင့်ပေပါ ဖော်ပြထားသော ရွာအမည် ဆိုင်းဘုတ်။

တောင်ရယ်လို့ မည်မည်ရရ မတက်ရသေး။ ကျွန်တော်သည် မြေညီပြင်မှ ပေတစ်ထောင်ကျော် ရောက်နေခဲ့ပြီကော...

ထို့ပြင် ကားဆရာစကားကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒီကစပြီး တောက်လျှောက် အတက်ချည်းပဲ ဆိုပါလား။

ကျွန်တော် ငိုနေဆဲတွင် ကားဆရာထံမှ ရယ်သံနှင့် ရော၍ စကားသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏ ။

"ခုမှ တောင်တက်လမ်းဆိုတာ စ,တာဗျ"

ပြောလည်း ပြော၊ ကားကိုလည်း ဘယ်ဘက် ကွေ့တက်လိုက်သည်။ ဦးလှည့်ဘက် ပြောင်းသွားသော ကားလေးသည် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ကပ်ဖောက်ထားသော လမ်းပေါ် ရောက်သွား၏ ။

အရှိန်နှင့် ကွေ့လိုက်သဖြင့် ယိုင်သွားသောကိုယ်ကို ကားပေါ်မှ

လွင့်ကျမသွားရန် အမိုးတန်းလှမ်းကိုင်၍ ထိန်းလိုက်ရ၏။

စောစောပိုင်းက အဝေးမှ မြင်နေရသော တောင်ပြာပြာကြီးများသည် နံဘေးသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။ ညာဘက်တွင် တောင်နံရံ၊ ဘယ်ဘက်တွင် အထပ်အထပ်သော တောင်ကြီးများ....

စိမ်းလန်းသော တောတောင်၏ ရနံ့တစ်မျိုးကို ရသည်။ တောင်နံရံတစ်လျှောက် ထောင်လိုက် တန်းပေါက်နေသော သစ်ပင်များကို အနီးကပ်မြင်ရသည်။ အသက်ရှူနေသော လေသည် တစ်မျိုး ဖြစ်လာ၏။

အတွေ့အကြုံသစ်မှ တကယ်အတွေ့အကြုံသစ်....။

တစ်လျှောက်လုံး ငြီးငွေ့လာသော စိတ်များ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။

ဂျစ်ကားလေးသည် ညာဘက်သို့ ဖျတ်ကနဲ ကွေ့ချလိုက်သည်။ မြင်ကွင်းသည် ရိပ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

"ဘယ်လိုလဲ ဆရာလေး၊ တောင်တက်လမ်းတွေ တွေ့ချင်လှပြီဆို ဘယ့်နဲ့လဲ..."

ညာကွေ့ချလိုက်၍ မှ ကားကိုယ်ထည် မဖြောင့်သေး၊ ဘယ်ဘက်ပြန်ကွေ့သော လမ်းကွေ့ကို မြင်နေရပြီ....

"အေးဗျ... မတက် မတက်နဲ့ တက်မယ့် တက်တော့လည်း လန့်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ"

ကားဆရာထံမှ ရယ်သံပေါ်လာသည်။

"ခုမှ အစရှိသေးတယ်နော်..."

ပြောရင်းနှင့် ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ဆွဲလိုက်သည်။ ဂျစ်ကားကလေးသည် တောင်ကမ်းပါယံ လမ်းကွေ့တွင် ဦးမော့၍ ခါရမ်းသွား၏။

ကတ္တရာလမ်းနှင့် ဘီးများ ပွတ်တိုက်သံပေါ်လာသည်။

ခေါက်တုံ့လူးလာတက်နေသော လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း အမြင့်ပိုင်း ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ တောင်နံရံ၏ အခြားဘက်ချောက်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။

နား၏ အာရုံများ တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ အနီးမှ စက်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား၏ ။ တံတွေး မျိုချလိုက်သောအခါ နားထဲတွင် အထစ်တစ်ထစ် ပြေသွားသလို လျော့သွားသည်။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ။

"နားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ မသိဘူးဗျ"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကားဆရာရယ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကားဆရာကြားမှ ခရီးသည်ကလည်း ရယ်သည်။ ကားဆရာက အကြည့်ကို ရှေ့တည့်တည့်မှ မခွာဘဲ ပြောသည်။

"တောင်ပေါ် တက်လာတာကိုး၊ လေဖိအား နည်းလာလို့ နားတွေ အူလာတာပေါ့"

"ဪ..."

အတွေ့အကြုံ နည်းလှသည့်ဘဝ၊ နားအူသည်ပင် နားအူမှန်း မသိပါလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောက်မေ့လိုက်သည်။

"ဟိုရှေ့ကဟာ ဝက်ဖြူရေတောင်လေ..."

သည်ခရီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ခရီးသစ် ဖြစ်နေမှန်း သိပြီဖြစ်သော ကားဆရာက စေတနာဝန်ထမ်း ခရီးညွှန် လုပ်တော့သည်။

ကျွန်တော် ကားမှန်ကိုဖြတ်၍ သူပြသည့်တောင်ကို ကြည့်သည်။ ပြာစိမ်းစိမ်းမီး ဝက်ဖြူရေတောင်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဝပ်နေသည့်ပုံ ပေါက်နေ၏ ။

ကားသည် ဖျတ်ကနဲ ချိုးကွေ့၏။

အမှတ်မဲ့ လွှတ်လိုက်သော အမိုးတန်းကို ကပျာကယာ
လှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

"ကိုင်ထားနော် လွင့်ကျသွားမယ်"

ကျွန်တော့်ဘေးမှ ခရီးသည်က ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြော၏။

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

"လွင့်ကျလိုက်ရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်"

ကားဆရာက ရယ်ပြန်သည်။ အကြည့်ကိုမူ လမ်းတူရူမှအပ တခြားသို့
မရွေ့၊ လက်ကိုင်ဘီးကို ဂရုတစိုက်နှင့် ထိန်းနေရာက လှမ်းပြောသည်။

"ဒါကြောင့်မို့ တောင်တက်ခရီးကို အဆင်းခက်ခက်၊
အတက်ကြမ်းကြမ်းလို့ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ တောင်ပေါ်လမ်းဆိုတာ
လွယ်တာမှတ်လို့"

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သက်ပြင်းတစ်ခုကို မသိမသာ ခိုးချမိသည်။
စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရယ်လို့ သည်ခရီးကို ထွက်လာမိသည်။
တွေ့လာသောခရီးကလည်း မလွယ်ပါလားဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် လမ်းဘေးတွင် စိုက်ထူထားသော
စာတန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

"လမ်းကြမ်းသည် ဖြည်းဖြည်းမောင်"

စာတန်းကို ကြည့်၍ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခပ်မဲ့မဲ့လေး
ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဖြစ်ရမယ်လေ... တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ။

ရန်နိုင်ဒွေးပဲဟာ...

*

(၁)

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားလိုက်သော ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အံအားတသင့် လှမ်းကြည့်သည်။

"ဘယ်လိုကွ ရန်နိုင်၊ မင်းက ဘာစိတ်ကူး ပေါက်ပြန်လဲ"

ကြိုပြီးထင်ထားသော အထင်နှင့် သိပ်မလွဲလှပါ။ သည်စကားပြောမည် ကြိုကတည်းက သည်လိုတုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ပြီးသား။

ဘယ်ဘဝတွင် ဘယ်လိုဆုတောင်းမှားခဲ့သည်လည်း မဆိုနိုင်။ သည်ဘဝမှာ လှိုမ့်ပိန့် ခံနေရ၏ ။ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေသော လောက။

"ဘာစိတ်ကူးမှ ပေါက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ တစ်ခါတလေ ခရီးလေးဘာလေး ထွက်ချင်လို့ပါ"

စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်မှုများ များနေသော်လည်း အဖေဆိုသော အဖြစ်ကို မမေ့။ ထို့ကြောင့် လေကို ပျော့နိုင်သမျှ ပျော့အောင် ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

ဖေဖေထံမှ ခပ်စူးစူး အကြည့် ရောက်လာသည်။

"အေးလေ... ခရီးထွက်ချင်လို့ ဆိုတာတော့ ခုန မင်းပြောတည်းက ငါ သိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ အလကားနေရင် ခရီးမထွက်တတ်ဘူးကွ၊ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ရှိတာတောင် မလွဲသာလို့ သွားလာနေကြရတာ "

"ကျွန်တော် ခရီးတစ်ခါမှ မထွက်ဖူးလို့ အတွေ့အကြုံရှိအောင်လို့"

ဖေဖေက ကျွန်တော့်အပြောကို သဘောကျသွား၍ လား၊ ရယ်စရာ ဖြစ်သွား၍ လား မသိ၊ တဟားဟား ထရယ်သည်။ ပြီးမှ...

"ဟေ့ကောင်... ရန်နိုင်၊ မင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ ငါ သိတယ်"

ဖေဖေသည် တပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ဦးဟု မပြောရ၊

စကားပြောရာတွင်လည်း ဗျူဟာပါနေသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဒုက္ခဖြစ်နေ၏ ။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" ဟု နှုတ်မှ လွတ်ကနဲ ပြောရန်ပြင်သည်။ သို့သော် အလျင်အမြန် ကိုယ့်နှုတ်ကို ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်၏ ။ ကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်သလို လုပ်နေသော်လည်း လူကြီးကိုမူ မညာချင်။ အထူးသဖြင့် မိဘကို မညာချင်။ မညာချင်သော်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရန်တော့ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့်...

"ကျွန်တော် ခရီးထွက်ချင်တယ် ဖေဖေ"

စဦးပြောခဲ့သော စကားကိုသာ ထပ်ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေ လုံးဝ ကျေနပ်ပုံမရ။

"ဟေ့ကောင်... ငါမေးတာ ဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သိချင်တာက မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခရီးထွက်ချည်လဲ ဆိုတာ"

ခက်တော့ ခက်ပြီဟု တွေးမိသည်။ တိကျစေ့စပ်သော ဖေဖေအလေ့အထသည် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ ဒုက္ခပေးနေလေပြီ။

"ဘာတဲ့လဲ ကိုလှဒွေး"

အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာသော မေမေက ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသည့် စကားများကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသွားသည်ထင်သည်။ လှမ်းမေးလိုက်၏ ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်းတောင် ဒီလောက် ပြောရခက်နေတာ၊ နှစ်ယောက်သာဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဝေးပြီဟု တွေးမိ၏ ။

ဖေဖေက သူ့ဆီမေးသော အမေးကို တိုက်ရိုက်မဖြေ။ ကျွန်တော့်ထံ မေးဆတ်၍ ..

"ဟေ့ကောင်... ပြောလိုက်လေကွာ"

မထူးတော့ဟု စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ နောက်မှ နောက်ရောက်ရား။
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒ ကိုယ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ရသည့်နည်းနှင့်
ရအောင်ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...

"သား... ခရီးထွက်ချင်လို့ မေမေ"

မေမေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ကျွန်တော့်ကို လကမ္ဘာမှ ရောက်လာသော
လူသားတစ်ယောက်လို ပြူးပြူးပျာပျာ ကြည့်လျက်...

"အလိုတော်... ရှင်က ဘယ်များ သဝေထိုးချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်ပလဲ"

နောက်တစ်မျိုးတော့ ဒုက္ခများပြန်ပြီဟု တွေးမိလိုက်သည်။

စောစောပိုင်းက စဉ်းစားထားသည်က ရန်ကုန်နှင့်ဝေးရာ၊ အထူးသဖြင့်
ရန်ကုန်သင်္ကြန်နှင့်ဝေးရာ တစ်နေရာရာ သွားမည်ဟုသာ စဉ်းစားခဲ့သည်။
ဘယ်သွားရမှန်း မသိ။

ခေါင်းထဲတွင် အလျင်အမြန် စဉ်းစားသည်။ မန္တလေးသွားရမလား၊

မန္တလေးမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးကို ချက်ချင်း
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ မန္တလေးမှာ သင်္ကြန်စည်သည် ကြာဖူးသည်။
သည်လိုဆိုလျှင် မဖြစ်၊ မော်လမြိုင်လည်း ထိုနည်းတူ...

ဒိုင်းကနဲ အကြံတစ်ခု ဝင်လာသည်။

"တောင်ကြီး သွားမလို့"

ကိုယ့်ဘာသာကို ချက်ချင်း ရွေးလိုက်သော မြို့ကို

သိပ်သဘောကျသွားသည်။ တောင်ကြီးကို ရွေးလိုက်မိခြင်းမှာ အကြောင်းသုံးပါးနှင့်
ညီညွတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ပထမအကြောင်းမှာ တောင်ကြီးဒေသတစ်ဝိုက်သည်
စိတ်ဝင်စားဖွယ် သွားလာဖွယ် သာယာလှပသည်ဟု ကြားဖူးခြင်း၊

ဒုတိယအကြောင်းက တောင်ကြီးသည် အိမ်နှင့် သိပ်မစိမ်းသော မြို့၊ ဖေဖေ တပ်မတော် အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရသည့် မြို့များထဲတွင် တောင်ကြီး ပါခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နှင့် မစိမ်း၊ သူတို့ အသိမိတ်ဆွေများရှိ၍ လွတ်ဖို့များသည်။

တတိယအကြောင်းမှာ တောင်ကြီးသင်္ကြန်သည် ဘာသာရေးပွဲ သက်သက်ဖြစ်၍ ရေပက်ခြင်းနှင့် အပျော်အပါးမှာ သဘောလောက်သာ ရှိသည်ဟု မေမေတို့နှင့် တောင်ကြီးပါပါသွားတတ်သော ကိုကို ပြောဖူးသည်။ သည်အချက်နှင့်ပင် လုံလောက်၏ ။

"မင်းက ဘာလို့ တောင်ကြီး သွားချင်တာလဲ"

စောစောကတည်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်တူသော ဖေဖေက သူ သိလိုသော မေးခွန်းကိုသာ မရအရ မေးသည်။ မေမေက အကဲခတ်၏ ။

"ခါတိုင်း တောင်ကြီးသွားရင် ကျွန်တော်မှ မလိုက်ဖြစ်တာ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက နေခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မှ မမှတ်မိပဲ"

သည်စကားမှာ မုသားမပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွက်လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်ကြီးမှ ပြည်သို့ ဖေဖေတို့ ပြောင်းစက ကျွန်တော် သုံးနှစ်သား၊ ပြည်မှတစ်ဆင့် မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ ထိုနောက် ရန်ကုန် ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်ပြောင်းပြီးမှ တောင်ကြီးကို မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ သုံးလေးငါးခေါက် သွားဖူးသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းကိစ္စ၊ နွေရာသီလုပ်အားပေးကိစ္စ၊ ရန်ကုန်မှာ သင်္ကြန်လည်ချင်သည့် ကိစ္စ၊ အကြောင်းကြောင်းမျှကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော် မလိုက်ဖြစ်။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ပြီးခဲ့သည့်နှစ် သင်္ကြန်ကပင် မေမေနှင့် ကိုကို သွားခဲ့တုန်းက ခေါ်သည်ပင်မလိုက်၊ ဟိုဟာမ မနွယ်မွန်ကြောင့်၊ ခုကျတော့ သူ့ကြောင့်ပဲ သွားရဦးမည်၊ နွယ်မွန်မ၊ စိတ်ထဲက လှမ်းမေတ္တာပို့လိုက်၏ ။

"ကလေးသွားချင်ရင်လည်း သွားပါစေ ကိုလှဒွေးရယ်၊ ဟိုမှာလည်း"

လူခံတွေ ရှိနေတာပဲ၊ လူလည်း တစ်ခါတလေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်မှာပေါ့"

နိပ်ဟဟု စိတ်ထဲတွေးမိ၏။

ကံများက ကောင်းချင်တော့လည်း သည်လို မေမေပါပါလာသည့်အတွက် ဆွေးပြီးဟု ထင်ထားသော အတွေးသည် ရုတ်ခြည်းသက်သာရာ ရသွား၏။

ကမ္ဘာ့ထုံးစံကြီးများကို မကျော်လွန်နိုင်သေးသော ဖေဖေသည် မေမေထံမှ အဆုံးအဖြတ် စကားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး မကျေမချမ်း ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်း ပြော၍ မျက်နှာလွှဲတော်မူသည်။

"အေး ဒီသားနဲ့ ဒီအမေကတော့ လိုက်ပါကွာ..."

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်၏။

ရယ်သာ ရယ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်သွားရသည့်ခရီး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို စဉ်းစားမိတော့ ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။

ဟို နွယ်မွန်ဆိုသည့် ကလိမ်ကကျစ်မသာ ကြားလျှင် တို့ကိုကြောက်လို့ တောင်ကြီးပြေး၊ ဘကြီးအိမ်က ချေးစားခွေးဟု ကရော်ကရော် လုပ်မလား မဆိုနိုင်....

*

ဝက်ဖြူရေ...

ပင်လယ်ရေပြင်မှ အမြင့်ပေ ၃၁၉၀

ပြောင်းလဲသွားသော ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် အမြင့်ပေကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သွားသဖြင့် မြေပြင်၏ မြင့်တက်လာခြင်းကို

အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

ကွေ့တော့ ကွေ့သည်။ ဘယ်နှစ်ကွေ့မှန်း မသိ၊ တက်တော့ တက်သည် ဘယ်လိုတက်လာမှန်း မသိလိုက်၊ ဘယ်ကွေ့လိုက် တက်လိုက်၊ ညာကွေ့လိုက် တက်လိုက်ဖြင့် တကွေ့ပြီး တစ်ကွေ့၊ တစ်တက်ပြီး တစ်တက် တက်လာခဲ့ခြင်းသာ သိသည်။

ယခု ရောက်ရာအရပ်၏ အမြင့်ကို မြင်မှ မျက်လုံးပြူး၏ ။

ကျွန်တော့်အတွေး တစ်နယ်အဆုံးတွင် ပေ တစ်ထောင်ကျော်မှ သုံးထောင်ကျော် ဂဏန်းအထိ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

"အတော် မြင့်လာပြီပဲဗျ"

"ကျန်သေးတယ်၊ မပြီးသေးဘူး ငါ့ညီရ"

ကားဆရာစကားကို ယုံယုံကြည်ကြည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မယုံလို့လည်း မဖြစ်၊ ကားလမ်းက မသိမသာ ပြေသလိုဖြစ်နေသော်လည်း အတက်မလျော့။

အိမ်စုလေးများထဲ ရောက်လာသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ မြင်ရာစာတန်းများကို လျှောက်ဖတ်နေမိသည်။

"စေတနာဦး ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်"

အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့

"မိသားစု ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်"

သည်ကနေလွန်တော့ ရောက်နေသောအရပ်၏ မြင့်မားမှုကို တိတိကျကျ မြင်လာရသည်။

စောစောပိုင်းက သတိထားမိသည့် မြေကြီးသစ်ပင်တို့သည် ယခုအခါ မရှိတော့။ ယခုတွေ့ရသော မြေနှင့် အပင်သည် ပြောင်းနေပြီ။

ညာဘက်တွင် တောင်နံရံ၊ ကျောက်သား၊ ဘယ်ဘက်တွင် ချောက်၊ နက်သွားသော ချောက်သည် စောစောပိုင်းက တောင်ထိပ်ကို မော့ကြည့်နေရသကဲ့သို့၊ တချို့တောင်ထွတ်များသည် ယခုအခါ ငုံ့ကြည့်နေရပြီ။

တောင်တချို့ကို ရစ်သိုင်းထားသော မြူခိုးတိမ်စိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အောက်ဘက် ရောက်နေသည်။ ကျယ်ပြန့်စိမ်းလန်းသော မြင်ကွင်းတွင် တောင်များ အထပ်ထပ် ဖြစ်နေ၏ ။

လှလိုက်သည့် ရှုခင်းဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့သည်။

ကွေ့တစ်ခုကို ပတ်လိုက်သောအခါ ရှင်းသွား၏ ။

တောင်ကမ်းပါးစွန်းတွင် ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု...

"ရှုခင်းသာ"

ဆိုသောစာတန်း၊ ပြီးတော့ အနီးရှိ မိုင်တိုင်ပြ အမှတ်အသားက ၆၃/၆။

ပတ်ဝန်းကျင် သာယာလှပခြင်းများ `ရှုခင်းသာ` ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေမြေတောတောင်၊ သစ်ပင်တို့၏ သဘာဝ ပြောင်းလဲခြင်းမှာ မိုင်တိုင်အမှတ်အသားက ပြောသော အချက်ကြောင့်ပင်။

ဘာလိုလိုနှင့် သာစည်မှ မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဝေးကွာခဲ့ပြီပဲ။

လောကသည် အံ့စရာကောင်း၏ ။

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းသာ ရှိမည်ဖြစ်သော ပူပြင်းသွေ့ခြောက်သည့် မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်း အညာဒေသ၏ မြို့တစ်မြို့မှ မိုင်ခြောက်ဆယ်အကွာတွင် ပေသုံးထောင်ကျော်မြင့်၍ အလွန်အေးချမ်းသာယာလှပသော အရပ်ဒေသတစ်ခု ရှိနေသည်။

ဘာပြောပြော စိတ်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်သည်။

အတိတ်နိမိတ်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးသည်။

သာယာလှပ အေးချမ်းသာ ဒေသသို့ ရောက်လျှင်

ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံးသည်လည်း သာယာလှပ အေးချမ်းလာလိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ရပါသည်။ မျှော်လင့်စရာ အကြောင်းလေးကလည်း ရှိပါသည်။
မရှိလျှင်လည်း ကြံဖန်မျှော်လင့်ရပါမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သည်ခရီးကို ကျွန်တော်ထွက်လာခြင်း၏
ရည်ရွယ်ချက်ကိုက အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို မျှော်လင့်၍ ဖြစ်သည်။ သာယာလှပ
အေးချမ်းလို၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ အရပ်သည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏ ။

*

ရင်ထဲတွင် မီးတောင်များစွာ ပေါက်ကွဲနေသည်။

"တောက်... မင်းပြောတာ သေချာလား... ဇော်အေး"

ဇော်အေး မျက်နှာတွင်လည်း မကျေနပ်သော အရိပ်အရောင်များကို မြင်နေရသည်။ သူ့ရကမူ စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေ၏ ။

"သေချာတယ်... ရန်နိုင်၊ ဒီကောင်တွေ အပိုင်ပြောနေတာ၊ ငါရှိမှန်းသိတော့ ဒီကောင်တွေ ပိုတော့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"နွယ်မွန်ကလည်း လိုက်မယ်လို့ ပြောသတဲ့လား"

ကျွန်တော်က ပိုသေချာစေရန် မေးလိုက်သည်။ ဇော်အေးက လက်သီးဆုပ်ရင်း...

"ဟာ... သေချာပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ဒီကောင်တွေက နွယ်မွန်တို့အိမ်ကို ပိုင်တယ်ကွ၊ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေပါ သွားပြောပြီးပြီ၊ နွယ်မွန်ကလည်း လိုက်မယ်တဲ့၊ မအေးတွေ ပြောတဲ့စကား ကြားရတာ ငါ ထရိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်"

ပထမပြောသည့် အကြောင်းအရာကို အတည်ပြုပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဇော်အေးက နောက်တစ်ခုကို အစပျိုးသည်။ နောက်စကားကို ကျွန်တော် ပိုစိတ်ဝင်စားလာသဖြင့်...

"ဘာပြောလို့လဲ"

ကျွန်တော့်အမေးအဆုံး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသော သူရသည်လည်း ဇော်အေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်သည်။ ဇော်အေး၏ အသံသည် ဒေါသကြောင့် မာနေ၏ ။

"နွယ်မွန်ကို ပိုင်ပြီပေါ့ကွာ၊ သင်္ကြန်ထွက်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မို့လား၊ ရေပက်ခံရင်းနဲ့ ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ်ပေါ့၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ၊ ဘေးကနေ မြှောက်ပေးတဲ့လူကလည်း မြှောက်ပေးတယ်၊ ဟို... မော်စီဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အယုတ်တမာ၊ ပက်ပက်စက်စက်တွေ လျှောက်ပြောတယ်"

ဇော်အေးထံမှ မကျေမချမ်း ပြန်ပြောရင်း ဆက်ထွက်လာသော မော်စီ၏ စကားများသည် ကြားရန်ပင် မသင့်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ အယုတ်မာဆုံး ထွက်လာနိုင်သည့် စကားများ။

စိတ်ထဲ ထောင်းကနဲ ဒေါသပေါက်ကွဲသည်။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်၍ ...

"ဘယ်မလဲ ဇော်အေး... အဲဒီ ကောင်တွေ၊ ခွေးကောင်တွေ တွေ့တဲ့နေရာမှာ အပြတ်ရှင်းပစ်မယ်"

ကျွန်တော် တကယ်လုပ်တော့မည်မှန်း သိ၍ လား မသိ၊ စောစောက ခပ်အေးအေးအမူအရာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေပုံရသော သူရက ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းရင်း...

"ဟေ့ကောင် နေစမ်းကွာ၊ ဘာမှ ပြဿနာ ရှာမနေနဲ့ ထိုင်ဦး၊ ငါပြောပြမယ်၊ ဒီလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်တွေနဲ့ တန်ဖိုးချင်း သွားမရောနဲ့"

"ဒီကောင်တွေ သိပ်လူပါးဝတယ် သူရ၊ မင်းအကြားပဲဥစ္စာ"

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူက ဇော်အေး။

"အေးကွာ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါလည်း ဒီကောင်တွေကို သွားတယ်ချင်တယ်"

သူရကမူ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်တော့။ ပေါက်ကွဲနေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး...

"အသာနေစမ်းပါကွာ... ဒီကောင်တွေကို သွားလုပ်လို့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ဒီလိုကြောင့်ပဲ ပြဿနာက ပိုဆိုးသွားပြီ"

သည်တစ်ချက်တော့ ကျွန်တော့်နှာနုကို ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော် ငိုငံကျသွားသည်ကို မြင်သောသူရက ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့် ဖျောင်းဖျသည်။

"မင်း စဉ်းစားကြည့် ရန်နိုင်၊ ဟိုကောင်တွေ ပါးစပ်အရသာခံပြီး ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောတာလဲ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ မင်းနွယ်မွန်ကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင် လိုက်သွားမယ့်ကိစ္စ၊ နွယ်မွန်မလိုက်ရင် ဟိုကောင်တွေမှာ ပြောစရာစကား ဘာရှိမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ တရားခံက နွယ်မွန်"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ တကယ်သတ်ပစ်စရာ ကောင်းသည်က နွယ်မွန်၊ ဒီကောင်တွေအကြောင်းကို မသိသူ မဟုတ်၊ သည်ကြားထဲက သည်လိုကောင်မျိုးတွေနှင့် သင်္ကြန်ရေပက်ခံ လိုက်ရမည်ဆိုတော့...

"နေပါဦး... မော်စီနဲ့ နွယ်မွန်နဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ သူတို့ ကြည်သွားကြပလား"

ဇော်အေး ဝင်မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သည်အမေးကို ကျွန်တော်လည်း မဖြေတတ်။ သူရကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ သူရကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၍ ...

"ဘယ်လိုလဲ ရန်နိုင်"

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"တိတိကျကျတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဒီကောင် နွယ်မွန်နဲ့

မောင်ဇော်ထွန်းနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ နွယ်မွန်အိမ် ဝင်ထွက်နေတာတော့ ငါသိတယ်၊
မော်စီအပြောကတော့ သူနဲ့ ကြည့်ပြီးသားတဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
တွဲတွဲနေတာ မင်းတို့လည်း မြင်တာပဲဟာ"

သူရက လေးကန်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ သက်ပြင်း တစ်ခုကို
လေးကန်စွာ ချရင်း...

"ဒီလို ဖြစ်နေကြပြီဆိုရင်လည်း သူတို့ဟာသူတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့ ရန်နိုင်ရာ"

ကျွန်တော့်ရင်ဝကို မြားအစင်း တစ်သိန်းလောက် ဝင်စိုက်သလို
ခံစားလိုက်ရ၏ ။

*

"အား..."

ဝုန်းကနဲ ဝင်လာသော ရေလုံးကြောင့် တွေးလက်စများ
လန့်ဖျပ်ပျောက်သွားသည်။ ရေပက်လိုက်သော ကလေးများသည် ဝမ်းသာအားရ
ရယ်ကျန်ခဲ့၏ ။

"ဈေးဦးတော့ ပေါက်ပြီဗျို့"

ကားဆရာက ရယ်ရင်းမောင်းရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
မျက်နှာပေါ်မှ ရေစက်များကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း...

"ဘယ်လိုလဲဗျ၊ တောင်ပေါ်မှာ ရေမပက်ဘူးဆို"

"သင်္ကြန်ဆိုတော့လည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊
ကလေးတွေကတော့ တွယ်မှာပဲဗျို့"

ထိုစဉ် မြင်ကွင်းလှလှတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ စိုထားသော ကိုယ်၊
တိုက်နေသော လေအေးကြောင့် စိမ့်တက်လာသဖြင့် ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားပြီး
ရှုခင်းလှလှကို လှမ်းကြည့်သည်။

အိမ်ကလေး...

တောင်နံရံတွင် ကပ်ဆောက်ထားသော တဲသာသာ အိမ်ကလေး၊
တောင်စောင်း မြေနီနီနှင့် သက်ကယ်မိုး ဝါးထရံကာ အိမ်ကလေးမှာ
မြင်ကွင်းဆန်း၍ လှလွန်းနေသည်။ ဝါးထရံလေးများကလည်း အောက်ပြည်နှင့် မတူ၊
အကွက်တစ်မျိုး ထူးသည်။

အိမ်ကလေး၏ ရှေ့ဘက်တွင် သစ်ပင်စိမ်းစိမ်း အုပ်အုပ်ကလေးများ
လေးငါးတန်းခန့် တန်းစီး၍ စိုက်ထားသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ပန်းချီကား ဆန်လှ၏ ။

အိမ်ကလေးအလွန်တွင် ဆိုင်းဘုတ်ဝါလေးတစ်ခု တွေ့သည်။

ရေယား။

ပင်လယ်ရေပြင်မှ အမြင့်ပေ - ၃၆၇၃။

လေတိုက်သည်နှင့် ရေစိုသည်နှင့် ပင်လယ်ရေပြင်ထက် ပေ ၃၆၇၃ နှင့်
စုပေါင်း၍ ကျောထဲက စိမ့်၍ ချမ်းတက်လာ၏ ။

"ဒီမှာ ခဏနားကြမယ်"

ကားလေးသည် လမ်း၏ ဘယ်ဘက်တောင်စောင်းတွင်
ဆောက်ထားသော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

"ဆရာလေး အချမ်းပြေချပါလား၊ ဒီမှာ သံလွင်တို့ ဧရာတို့ ရှိတယ်"

"ဘာလဲဗျ သံလွင်တို့ ဧရာတို့ဆိုတာ"

"နေဦး ကျုပ်ပြမယ်"

ကားဆရာက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက်မှ ဆင်းလိုက်၏။

"လာလေဗျာ၊ အထဲလာခဲ့ပါလား"

ကားဆရာက အထဲမှ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်အတွင်း ဝင်လိုက်သွား၏။ ကားဆရာက ပြုံးပြီး ဆိုင်တွင်းမှ နံရံကပ်ဗီရိုထဲတွင် တန်းစီထောင်ထားသော ပုလင်းများကို ပြသည်။

"ဟိုမှာလေ သံနဲ့ ဧရာ၊ ဒီမှာတော့ စပယ်ရှယ်ပဲ၊ ချမလား"

"ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့"

ပြောသောပြောလိုက်ရသည် သိပ်ခါးခါးသီးသီး မဟုတ်၊ ချမ်းချမ်းနှင့် သံလွင်၊ ဧရာ နာမည်လှလှလေးများ ရှိသော တောင်ပေါ်အရက်ကို ချလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။

ချလည်း အပြစ်မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဒါက ချမ်းလို့ သောက်တာပဲဟာ၊ လွမ်းလို့သောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲဟု တွေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကားဆရာက သူ့လက်ထဲတွင် သံလွင်ပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်၍ ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းချလိုက်သည်။

သံလွင်အမည်ရှိ အဖြူရောင် အရက်သည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် သာမန် သောက်ရေကြည်တစ်ခွက်ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းနေ၏။

*

(၃)

စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနဲ့ ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ် နွယ်မွန်။

တကယ်လို့များ ဒီစာဟာ သိပ်ပျော်နေတဲ့ နွယ်မွန်အတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဒီစာဟာ နွယ်မွန်အတွက် နောက်ဆုံးအနှောင့်အယှက်သာ ဖြစ်တဲ့အတွက် စာကိုတော့ ဆုံးအောင် ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက် နောက်ဆုံး လိုက်လျောခြင်းလေးတစ်ခုအနေပါ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွယ်မွန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စစ်ပွဲမှာ ကိုယ် အပြတ်အသတ် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ပြီလေ။ အောင်မြင်သွားတဲ့ သူတွေက အောင်တံခွန် တလူလူလွှင့်ပြီး ပျော်ပါးမော်ကြွားနေကြပါပြီ။ နွယ်မွန်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်လိုက်ရတဲ့ လမ်းကလေးအတွက် ပျော်ရွှင်နေမှာပါ...

ဒီအချိန်မှာ နွယ်မွန်ရဲ့ အမုန်းနဲ့ ဘဝရဲ့ အရှုံးတွေကို သောကပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းပြီး အလူးအလိမ့် ခံစားနေရတဲ့ အရှုံးသမားတစ်ယောက်ဆီက ကြေကြေကွဲကွဲ ရင်ဖွင့်သံတစ်ခုဟာ နွယ်မွန်နားမှာ ခါးကောင်း ခါးနေပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် နွယ်မွန်ရယ်၊ နွယ်မွန်ဆိုတာက ကိုယ် အမြတ်တနိုး အရိပ်ကြည့်လာတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။ ကိုယ် တယုတယ အရိပ်ကြည့်လာတဲ့ ပန်းကလေးကို အခါအခွင့်သင့်လို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတဲ့သူက သူထင်သလို ချေလိုချေ၊ နမ်းလိုနမ်း၊ သရမ်းချင်တိုင်း သရမ်းနေပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ဘာပြောပြော မဆိုင်ဘူးဆိုတာတောင် ရင်ထဲမှာ နာရပါတယ်...

ခက်တာက နာမယ့်သာ နာရတယ်၊ နာခွင့်က မရှိ၊ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုကို မချီတင်ကဲနဲ့ ဖုံးဖိနေရတာ သာ အဖတ်တင်တယ်။

ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူးလို့ပဲ ဖြေသိမ့်ပေမယ့် ဦးနှောက်ကပေးတဲ့

အသိကို နှလုံးသားက လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး နွယ်မွန်။

အင်းလေ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့...

နွယ်မွန် နှစ်သက်သဘောကျလို့ ရွေးချယ်လက်ခံခဲ့ပြီပဲ။

တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာ ပြောပိုင်ဆိုပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် နွယ်မွန်၊ တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်။

နွယ်မွန်နားမှာ ကြားသာရင် ပျားသကာပါ၊ မကြားသာရင် ခါးတမာလို့၊ ဒီစကားကြောင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး မုန်းစရာဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာပါမယ်။

ဘာထူးတော့မှာလဲ နွယ်မွန်၊ ချစ်သူဆီက အမုန်းတစ်ရွေးသား ရပြီးတဲ့နောက် နောက်ထပ် တစ်ပိဿာ ထပ်တိုးတော့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ၊

ဒါကြောင့် နွယ်မွန် ယူဆချင်သလို ယူဆပါ...

ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားက....

နွယ်မွန်ဘဝမှာ ပန်းတွေလည်း မွှေးစေချင်ပါတယ်၊ စမ်းရေလည်း အေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ လမ်းရွေး မှန်ပါစေ...

ကိုယ့်မှာ ဒီလောက်ပဲ ပြောခွင့်ရှိပါတယ် နွယ်မွန်....

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...

ကိုယ်ကတော့ စစ်ရှုံးဧကရာဇ် တစ်ယောက်လိုပဲ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်သူတွေက ထင်သလို လုပ်ကိုင်နေမှာကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့တဲ့အတွက် စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အဝေးတစ်နေရာကို ယာယီဖြစ်ဖြစ် ခွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

နွယ်မွန် ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ပါစေ....

ကျွန်တော်က ရေးပြီးသောစာကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီး သူရလက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူရက စာကိုလှမ်းယူ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက် ဖတ်သည်။ ဖတ်ရင်းနှင့်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၏။

ဆုံးသွားသည့်အခါ စာကို ဇော်အေးလက် လှမ်းပေးလိုက်ပြီး....

"ကောင်းပါတယ်.... ဒီလောက်တော့ ရေးရမှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းပဲဟာ"

သူရစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်၏။ အပြုံးသည် မချို။

"နေပါဦး၊ မင်း တကယ် တစ်နေရာရာ သွားမလို့လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ"

စာဖတ်ပြီးသွားသော ဇော်အေးက ဝင်မေးသည်။

"တောင်ကြီးသွားမလို့၊ မနေ့ညကပဲ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးကို ပြောလိုက်ပြီ..."

"ဘာတဲ့လဲ"

"အဘိုးကြီးကတော့ ဘာကိစ္စ သွားတာလဲဆိုတာ သိချင်တာပေါ့၊ အဘွားကြီးကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ သွားပေါ့၊ ဟိုမှာ လူခံတွေ ရှိတာပဲလို့ ပြောတယ်"

သူရက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၍ ...

"သွားပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာရှိနေလိုရှိရင် ကိုယ်ကလည်း သင်္ကြန်မှာ အိမ်ကုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပေါင်းအသင်း လာခေါ်ရင် ပါဦးမှာ၊ တော်ကြာ ဟိုကောင်တွေနဲ့ နွယ်မွန်ကို တရုန်းရုန်းတွေ့ရင် သက်သက်မဲ့ စိတ်ဒုက္ခလည်း ရောက်မယ်၊ ရန်လည်း များမယ်"

"ဒီလိုကောင်မျိုးကို လက်ခံတာ ငါ အံ့ဩတယ်ကွာ"

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောဆိုနေခြင်းများကို နားထောင်၍ နွယ်မွန်ကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် နွယ်မွန်သည် လုံးဝ အသုံးမကျ၊ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် အထင်ကြီးထားသမျှ အားလုံးသည် သည်တစ်ခုတည်းနှင့် ပျက်ပြယ်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏ ။

"အေးကွာ၊ ရှုပ်တယ်၊ ပေး အဲဒီ စာ လုပ်မနေတော့ဘူး၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ရေးလည်း အကောင်းထင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနာလိုလို့ ရေတယ်ပဲထင်မှာ ပေး၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေ"

ကျွန်တော် ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကို သူရက တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ဇော်အေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနှင့် သူ့လက်ထဲကစာကို လှမ်းပေးသည်။

"ယောက်ျားပဲကွာ ကိုယ်က ပြတ်စရာရှိရင် အပြတ်ဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်၊ အချစ်ဦးသို့ ရွှေ့နားတော်သွင်း ဧချင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီပွဲမှာ ငါရှုံးတယ်၊ ပြီးရောပေါ့..."

ပြောလည်းပြော၊ လက်ထဲက စာကိုလည်း စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်မီးခြစ်လေးယူ၍ မီးခြစ်ပြီး တောင့်စွန်းမှစ၍ မီးရှို့သည်။

ဘဝတွင် ပထမဆုံး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အချစ်သည် လက်ထဲတွင်
တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ တကား...။

*

ဥတုရာသီ၊ တောကိုမှီ၏ ။

တောတောင်တင့်တယ်၊ စားကျက်ကြွယ်၏ ။

စိတ်ထဲတွင် ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ပေါ့သွားသော
အာရုံသည် လမ်းဘေးသစ်ပင်တစ်ခုတွင် သစ်တောဌာနမှ ကပ်ထားသည့်
စာတန်းလေးဆီ ရောက်သွား၏ ။

စိတ်ထဲတွင် အသိတစ်ခု ရလိုက်သည်။

သစ်ပင်များ စိမ်းစိုနေခြင်းမှာ ရာသီဥတုကြောင့် မဟုတ်၊
သည်သစ်ပင်များကြောင့် သည်ရာသီဥတု ဖြစ်လာခြင်းပါကလား၊ တကယ်တော့
လူပတ်ဝန်းကျင်၏ အေးချမ်းခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းဆိုသည်မှာ ရာသီဥတုကြောင့်
ဖြစ်လာသည်မဟုတ်၊ သစ်ပင်များကြောင့် ဖြစ်သည်။

သဘာဝကို နားလည်လျှင် လူသည် စိတ်ချမ်းသာနိုင်၏ ။

လူ၏ ပူလောင်ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်းသည် လူငယ်ဘဝတွင်
သာမန်အားဖြင့် အချစ်ကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်၏ ။ တကယ် ပြန်တွေးကြည့်လျှင်
အချစ်ကြောင့်ထက် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ခြင်းမျှသာ၊ စိတ်ကြောင့် အချစ်ဖြစ်၏ ။
အချစ်ကြောင့် ပူလောင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်း ဖြစ်၏ ။

ရာသီဥတု အေးချမ်းလိုလျှင် သစ်ပင်ကို ထိန်းရမည်။

အချစ်မီးကို အေးချမ်းလိုလျှင် စိတ်ကို ထိန်းရမည်။

ပူပြင်းသော ရာသီဥတုမှ လွန်မြောက်လိုလျှင် သစ်ပင်များရှိသည့်
အေးမြသောအရပ်ကို ပြောင်းရမည်။

ပူပြင်းသော အချစ်သောကမှ လွန်မြောက်လိုလျှင် စိတ်ကြည်လင်
လန်းဆန်းနိုင်သော အချစ်တစ်ခုဆီ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။

အချစ်လည်း ရာသီဥတုကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့နိုင်သော အရာသာဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်တော် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်သွားသည်။

သည်ခရီးမှာ အချစ်သစ်တစ်ခု ရှာဖွေမရနိုင်ဟု မည်သူပြောနိုင်အံ့နည်း။
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်မိ၏ ။

"ကလောသို့ ၃ မိုင်"

စာတန်းလေးတစ်ခု လှမ်းမြင်ရသည်။ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏ ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ တောတောင်သည် ပို၍
နက်ရှိုင်းမြင့်မတ်လာ၏ ။

"အို"

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားသည်။
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင် ပို၍ လှုပ်ရှားသွား၏ ။
ဟား... ထင်းရှူးပင်များ သာတကား...။

လေထဲတွင် လွင့်လာသော ထင်းရှူးနံ့များကို ရှူရှိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်
အေးချမ်းသွား၏ ။

အတော်လေး သွားမိသောအခါ စာတန်းလေးတစ်ခု ထပ်တွေ့သည်။

"ကလောသို့ ၂ မိုင်"

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထင်းရှူးပင်များသာ ဝိုင်းလာ၏ ။

ကားလေးသည် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုကို ပတ်ကျွေ့လိုက်၏။ နက်ရှိုင်းသော
ချောက်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ကျွေ့လိုက်၏။

ဘွားကနဲ နေအိမ်များစွာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

"အဲဒါ ကလောပဲ"

ကားဆရာအသံ ကြားရသည်။ လမ်းဘေးတွင် ဝတ်စုံနက်များဝတ်၍
ပလိုင်းကို ခေါင်းဖြင့်သိုင်းလွယ်ထားသော တိုင်းရင်းသားတချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်မြင်ကွင်းကြောင့် သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ထဲမှ ရုပ်ပုံလေးတစ်ခုနှင့်
သင်ခန်းစာ စာပိုဒ်လေးများကို သတိရသည်။

ဘယ်ကလာသလဲ

ဘယ်နယ်ကလဲ

အလယ်ကလူ

စကားပဲ၏။

ဆိုသောစာသားလေး၊ အလယ်ကလူ စကားပဲ၏ ရည်ညွှန်းသော
ရှမ်းအမျိုးသားတို့ဌာနေသို့ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများရှာရန်
ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီကော....

အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသော နေအိမ်များကတော့ သိပ်သစ်သစ်လွင်လွင်
ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်၊ ဘယ်ဘက်အနိမ့်ပိုင်း အောက်ဘက်တွင်မတော့
ခေတ်မီတိုက်သစ် လှလှလေးတစ်လုံးကို မြင်ရသည်။

ဘယ်ဘက်ကားလမ်းဘေးတွင် သတိပေးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု။

"အတက်ယဉ်ကို ဦးစားပေးပါ"

အောက်ဘက်တွင် အထက်ပါစာသားကို အင်္ဂလိပ် ရေးထား၏။

"အပ်... ထရပ်ဖစ်ခဲဟက်စ်ရိုက်၊ အွန်သည်ဝေး"

အင်္ဂလိပ်လို စာတန်းလေးကို အသံထွက် ဖတ်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးကို ညာဘက်ကူးလိုက်သောအခါ မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်...

လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါ၏။

ကလောမြို့။

ပင်လယ်ရေပြင်မှ အမြင့်မေ ၄၃၁၅။

ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်မှုလေးများ ခံစားလိုက်ရသည်။ သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုသော စကားသည် မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ရေပြင်အထက် ပေ လေးထောင်သုံးရာ ကျော်သော အရပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ကလောပြီးလျှင် အောင်ပန်း၊ ဟဲဟိုး၊ ရွှေညောင် ဖြတ်၍ တောင်ကြီးသည် မဝေးတော့ဟု မေမေဟေလိုက်သော စကားကို ကြားယောင်သည်။

တောင်ကြီးရောက်လျှင်....

တောင်ကြီးရောက်လျှင်...

အတွေးဖြင့် တက်ကြွလှုပ်ရှားလာသည်။

မောင်ကြည်တိုး၏ ကလောအလွန်တစ်ဘူတာ သီချင်းလေးသည် လေထဲတွင် ဝေ့ဝဲပျံ့လွင့်လာ၏။

အင်း...

ပြောင်းလဲပစ်ရမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရမည်၊ လူကော အချစ်ကော....

စကားဝဲသော အလယ်ကလူများ၏ ရေမြေတောတောင်

အလှအပများသည် ကျွန်တော့်အား အချစ်ခံစားမှုစကားများ တစ်နေရာရာသို့
ဝဲသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါစေ။

*